

Hồi thứ mười hai

Sĩ Chiến Tam Thánh Hội

T

án Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Chừng ấy sát thủ cùng xuất kích mà không giết được hòa thượng, đạo sĩ và Giang Hào thì điều đó chứng minh bọn chúng đã được thoát thai hoán cốt, không thể dùng võ công mà khắc chế được. Dù đích thân ba chúng ta cùng xuất thủ cũng chưa chắc nắm được phần thắng.

Mộ Dung Trường Thanh gật đầu, nói:

- Nói rất đúng! Đã không thể thủ thắng được thì chỉ còn đường thối xuất giang hồ tìm nơi thâm sơn cùng cốc làm ẩn sĩ thôi.

Tán Hoa Tiên Tử lại mỉm cười, nói:

- Thâm sơn cùng cốc tuy nhiều nhưng há có thể dung được một Mộ Dung Trường Thanh với hùng tâm vạn trượng sao?

Trường Thanh ngắt lời, nói:

- Không thể chiến, không thể lui, lẽ nào còn kế sách khác? Mong Tiên Tử chỉ giáo?

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Ai buộc chuông thì người đó cởi chuông, lẽ nào Mộ Dung huynh đệ quên Đồng đại phu rồi sao?

Trường Thanh liền nói:

- Đúng! Tại hạ sẽ phái người đưa Đồng đại phu đến Linh Ngạn Sơn, bức lão phải nói cách đối phó với bọn Thiên Y hòa thượng.

Tán Hoa Tiên Tử lắc đầu, nói:

- Đó không phải là tâm nguyện của ta rồi! Một trăm tám mươi hai sát thủ có thể chinh phục được các môn phái ở Giang Bắc, nếu đem bọn chúng để cầu chứng đối phương có thoát thai hoán cốt hay không thì chẳng phải là phí lực lượng lắm sao? Nhưng nếu bọn Thiên Y hòa thượng bị sát thủ đả thương thì điều đó chứng minh trình

độ y thuật của Đồng đại phu không qua Minh Nguyệt Quán. Khi đó rõ ràng không còn thế lực nào ngăn cản nổi chúng ta thống nhất giang hồ, cũng có thể chúng ta sẽ lập tức xử Thiên Kính đại sư, Long đạo trưởng và Giang Lăng Ba rồi hưng binh tiêu diệt Thiếu Lâm, Võ Đang, Động Đình Minh. Trong vòng một năm có thể hoàn thành bá nghiệp thống nhất giang hồ.

Nam Cung Thu Nguyệt nói:

- Nếu giết không được bọn Thiên Y hòa thượng thì sao? Hoặc giả bọn chúng không thắng chúng ta cũng không bại, bọn chúng rút lui khỏi Linh Ngạn Sơn còn chúng ta bị tổn hại một ít sát thủ, cục diện bất phân thắng bại thì làm thế nào?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Nam Cung hiền muội sao lại nghĩ ra cục diện như vậy? Đó là tình thế xấu nhất.

Nam Cung Thu Nguyệt cướp lời nói:

- Tại sao lại không? Nếu cục diện trở nên bất phân thắng bại thì thà đại bại mà chạy còn hơn!

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Bọn chúng vốn không phải là đối thủ của chúng ta, bây giờ nếu đấu ngang tài ngang sức thì rõ ràng võ công của bọn chúng đều có tiến bộ đáng kể. Tuy nhiên không phải vì thế mà chúng ta không hành động, việc dẫn dụ bọn chúng đến Linh Ngạn Sơn do ta phụ trách, Mộ Dung huynh đệ và Nam Cung hiền muội hợp lực với những sát thủ để xử trí bọn chúng.

Nói đoạn Tán Hoa Tiên Tử dùng một cành cây vẽ hình thế Linh Ngạn Sơn và giảng giải cách bố trí nhân thủ. Nam Cung Thu Nguyệt vừa lắng nghe với liên tục gật đầu, dường như rất tán thành với cách bố trí của chủ nhân Minh Nguyệt Quán. Nhưng Mộ Dung Trường Thanh thì kinh hãi thầm nghĩ:

“Linh Ngạn Sơn này tuy không lớn nhưng Mộ Dung thế gia mấy đời bày bố nhiều cơ quan bí mật trong đó, nơi nơi chốn chốn đều có thiên la địa võng giăng bày chờ đợi. Không ngờ Tán Hoa Tiên Tử chỉ ra vào hai ba lần mà đã thuộc lòng các cơ quan bí mật như trong lòng bàn tay, trí nhớ này thật là đáng sợ. Xem ra toàn bộ bí mật của Mộ Dung thế gia đã lọt vào tay bà ta rồi”.

Vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Tán Hoa Tiên Tử hỏi:

- Mộ Dung huynh đệ, liệu bọn chúng có đến không?

Trường Thanh gượng cười, nói:

- Nếu Tiên Tử dụ địch thì nhất định bọn chúng sẽ đến. Bọn chúng không đến đó thì tuyệt không còn nơi nào khác có thể đến!

Tán Hoa Tiên Tử hỏi:

- Nếu là ta thì ta sẽ tìm Đồng đại phu trước, bởi lẽ Đồng đại phu là nhân vật mà bọn chúng rất kính trọng và cũng là nhân vật bọn chúng sợ nhất.

Nam Cung Thu Nguyệt nói:

- Đồng đại phu đang ở trong tay Tam Thánh Hội mà địa sở của Tam Thánh Hội rất bí mật, tiểu muội tin rằng bọn chúng chưa tìm đến thì chúng ta đã có được tin tức của bọn chúng rồi.

Mộ Dung Trường Thanh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Về chuyện dẫn dụ địch, tại hạ cũng muốn tham gia một phần, không chừng có thể chiếu cố ít nhiều cho Tiên Tử.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười nói:

- Nếu liên thủ dụ địch, thì đương nhiên hiệu quả cao hơn rồi.

Nam Cung Thu Nguyệt cướp lời nói:

- Tiểu muội cũng đi!

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Được! Ba chúng ta cùng hành động vậy. Nhưng cần phải có người chỉ huy những sát thủ mai phục ở Linh Ngạn Sơn mới được.

Mộ Dung Trường Thanh liếc mắt nhìn qua Tống Thiên Hòa, hấn muốn nói nhưng lại thôi. Tán Hoa Tiên Tử hiểu ý nên liền mỉm cười, nói:

- Tống tuần sứ có thể đảm đương trọng trách này không?

Tống Thiên Hòa khiêm tốn nói:

- Thuộc hạ tài hèn sức mọn, e rằng không gánh nổi đại sự.

Tán Hoa Tiên Tử liền nói:

- Tống tuần sứ không cần từ chối nữa, ta đã nói rõ phương pháp bố trí nhân thủ, trong Linh Ngạn Sơn cũng đã có người dẫn đường cho bọn sát thủ hành động rồi, Tống tuần sứ cứ chiếu theo những gì ta nói mà làm. Đặc biệt phải nhớ là không được để những sát thủ bị khống chế bởi dục vật ra ngoài ánh sáng, nếu không thì chẳng còn hiệu lực gì.

Mộ Dung Trường Thanh tiếp lời:

- Khi dẫn dụ đối phương đến thì ba chúng ta đã có mặt ở Linh Ngạn Sơn, vì vậy Tống tuần sứ không cần phải lo lắng nhiều.

Tống Thiên Hòa liền cung thủ, nói:

- Thuộc hạ xin tuân mệnh!

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Đây là trọng trách của Tống tuần sứ đấy, nếu thành công bọn ta sẽ không quên công sức của tuần sứ đâu.

Nói đoạn bà quét mục quang nhìn sang Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt hỏi:

- Nhị vị có cần mang theo thuộc hạ không?

Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Càng đông người càng dễ bại lộ hành tung, chúng ta ba người tự hành động là đủ rồi.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Vậy thì số nhân thủ sẽ do Tống tuần sứ thống lĩnh đưa về Linh Ngạn Sơn. Chúng ta đi thôi!

Lời chưa dứt thì bà ta đã tung người lên không lướt đi nhanh như tia chớp. Đây là lần đầu tiên Tán Hoa Tiên Tử lộ xuất tuyệt nghệ khinh công kể từ khi bà ta hạ sơn để hành tẩu giang hồ. Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt hơi ngỡ ngàng giây lát nhưng cũng lập tức thi triển khinh công thượng thừa phóng theo, thoáng chốc ba bóng người đã biến mất tung tích. Tống Thiên Hòa nhìn theo một lúc rồi hạ lệnh cho bọn nhân thủ lập tức nhằm Linh Ngạn Sơn tiến bước.

Cô Tô thành là nơi Mộ Dung thế gia đã qua mấy đời lập nghiệp, phần lớn những tửu quán và khách điếm đều do nhà Mộ Dung quản lý. Ngoài ra Mộ Dung thế gia còn thiết lập những hội sở bí mật và một trong số đó hiện nay trở thành tổng hội của Tam Thánh Hội. Người muốn vào tổng hội trước tiên phải thông báo danh tánh, nếu được phép vào thì sẽ được đưa lên thuyền cho bọn thuộc hạ thân tín của Mộ Dung Trường Thanh hướng dẫn. Do sự an bày cẩn thận và cực kỳ thần bí nên dù là cao thủ đệ nhất cũng khó lòng đột nhập được. Đó là chưa kể tai mắt của Mộ Dung thế gia được bày bố khắp nơi, một khi phát hiện nhân vật nào khả nghi là chúng lập tức thông báo về tổng hội ngay.

Trên bến nước dẫn vào tổng hội luôn túc trực ba chiếc thuyền buồm rất lớn, ba vị hội chủ thường đi lại trên những chiếc thuyền này, mặt khác đây cũng là nơi phát hiệu lệnh của Tam Thánh Hội. Do quy định nghiêm ngặt nên cả hàng hộ pháp và tuần sứ của Tam Thánh Hội muốn gặp được ba vị hội chủ cũng phải tốn rất nhiều công sức mới được diện kiến.

Vì lẽ đó nên từ ngày Đồng đại phu được đưa về tổng hội đến nay đã gần một năm nhưng chưa một lần được gặp Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử hoặc Nam Cung Thu Nguyệt. Lão đã nhiều lần thôi thúc hai ả nha đầu theo hầu hạ là Nghinh Xuân và Hòa Xuân xin cầu kiến ba vị hội chủ nhưng vẫn không thấy tin tức gì hồi âm. Nghi Xuân và Hòa Xuân đã truyền cáo ra ngoài mấy lần nhưng vẫn không nhận được hồi âm nên lo lắng và sốt ruột hơn cả Đồng đại phu. Hai nàng không hiểu tại sao với phương pháp truyền tin cực nhanh của Tam Thánh Hội mà đã mấy ngày qua vẫn không có tin tức của ba vị hội chủ. Mặt khác hai nàng lại sợ Đồng đại phu tức giận nên tìm cách an ủi lão. Hòa Xuân nói:

- Có thể ba vị hội chủ đã rời Cô Tô viễn du nên không nhận được tin tức, hoặc giả có nhận được cũng không hồi báo kịp.

Nghinh Xuân tiếp lời:

- Đúng vậy! Nghe nói ba vị hội chủ đều đã rời Cô Tô và còn mang theo rất nhiều nhân thủ, nhất định là có chuyện rất quan trọng rồi.

Đồng đại phu thở dài rồi nói:

- Ta muốn gặp ba vị hội chủ là có chuyện rất quan trọng muốn bẩm báo, kỳ thực có trễ mấy ngày cũng không sao.

Hòa Xuân nói:

- Có mấy lời của Đồng lão gia khiến bọn tiểu nữ mới yên tâm, Đồng lão gia đến Cô Tô đã gần một năm mà chưa một lần ra ngoài, ngài có cần bọn tiểu nữ đưa ra ngoài tản bộ cho thư thái không?

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Hình như nơi chúng ta đang ở là tòa trang viện lớn nhất? Nơi đây đã có đầm cá giả sơn, kỳ hoa dị thảo, phong cảnh thanh tịnh, lại có đầu bếp giỏi nấu ăn ngon, nhị vị cô nương cũng chiếu cố rất chu đáo nên lão phu cũng lười ra ngoài. Đương nhiên lão phu cũng sợ làm phiền đến nhị vị cô nương.

Bỗng nhiên Nghinh Xuân và Hòa Xuân phát hiện Đồng đại phu mới là người giám sát bọn họ chứ không phải ngược lại. Bởi lẽ, từ lúc đến nơi này, lão chưa có một

hành động hoặc lời nói nào để hai nàng phải nghi ngờ theo dõi mà ngược lại lão còn tỏ ra rất quý mến hai nàng. Điều này khiến cho Nghinh Xuân và Hòa Xuân bỗng nhiên có thiện cảm và tôn trọng Đồng đại phu, lão cũng là người duy nhất trong Tam Thánh Hội không có tà niệm hoặc cử chỉ khinh bạc đối với hai nàng.

Đồng đại phu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hình như trong trang viện to lớn này không có mấy người ở, gần một năm qua mà lão phu chẳng thấy mấy người xuất hiện?

Nghinh Xuân nói:

- Người ở thật sự trong tòa trang viện này duy nhất chỉ có một mình đại phu, ngoài ra còn có một đầu bếp và hai người làm vườn, một bà lo việc giặt giũ y phục cùng hai nha đầu bọn tiểu nữ. Tổng cộng có sáu người hầu hạ đại phu, có thể nói đây là sự tiếp đãi chu đáo chỉ dành cho khách quý.

Hòa Xuân tiếp lời:

- Tiểu nữ không hiểu tại sao lại đối đãi với đại phu tử tế như vậy? Đáng tiếc là đại phu không thích nữ sắc, nếu không thì bọn tiểu nữ đã sớm trở thành đồ chơi rồi.

Đồng đại phu cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tại sao lại tiếp đãi lão phu tử tế như vậy?

Nghinh Xuân lắc đầu, nói:

- Tiểu nữ không biết, nhưng hình như không phải bọn họ có dụng tâm gia hại Đồng lão gia.

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Nhưng có người ngầm theo dõi lão phu, mọi hành động của chúng tuy rất cẩn thận nhưng không qua mắt lão phu được. Đó cũng là nguyên nhân mà lão phu không muốn ra ngoài.

Hòa Xuân nói:

- Đúng! Có người giám sát đại phu, tiểu nữ và Nghinh Xuân cũng có trách nhiệm giám sát lão. Nếu đại phu để ý quan sát một tý thì sẽ phát hiện trong số họ có rất nhiều cao thủ. Ngoài bọn canh phòng xung quanh trang viện ra, cứ hai canh giờ có một toán người đi tuần tra, bọn chúng đều là cao thủ chân chính. Thêm vào đó, hai lão làm vườn và lão bà giặt giũ đều là cao thủ về ám khí.

Đồng đại phu không lấy gì làm ngạc nhiên, lão chậm rãi hỏi:

- Thế còn người đầu bếp thì sao? Là đao khách hay là kiếm thủ?

Nghinh Xuân đáp:

- Người này hoàn toàn không biết võ công, hẳn dành phần lớn thời gian học nấu ăn nên đầu bếp còn thì giờ luyện võ?

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Tính luôn cả những người canh phòng bên ngoài trang viện là có đến gần ba mươi người bảo vệ lão phu phải không? Như vậy là vừa có thể ngăn chặn địch nhân đột nhập vào lại vừa ngăn chặn sự tẩu thoát của lão phu.

Nghinh Xuân nói:

- Đúng vậy! Nhưng nhân lực bố trí quan sát để phòng địch nhân tấn công là chủ yếu, còn phòng lão gia chạy trốn thì có nhiều biện pháp, không cần phải động can qua.

Hòa Xuân tiếp lời:

- Bọn tiểu nữ không thấy đại phu có nguy hiểm gì trong hoàn cảnh này cả. Tiểu nữ và Nghinh Xuân đều rất kính trọng đại phu, nếu phát hiện được bất cứ điều gì nguy hiểm đến tính mạng của đại phu thì dù phải mạo hiểm bọn tiểu nữ cũng liều mình thông báo.

Lời này nói ra với một thái độ rất nghiêm túc, rõ ràng là nó được xuất phát từ tận đáy lòng, do vậy Đồng đại phu bất giác cảm động vô cùng.

Chợt nghe Nghinh Xuân nói:

- Đại phu, ba vị hội chủ tuy hành sự lạnh lùng và không kém phần tàn nhẫn nhưng đều là những người suy nghĩ rất chu đáo. Không phải vô cớ mà bọn họ đưa đại phu đến nơi này để canh phòng nghiêm mật, hiện nay có những ai muốn giết đại phu, có lẽ đại phu đã rõ rồi chứ?

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Nếu bọn họ không muốn giết mà chỉ muốn đưa lão phu đi thì sao?

Nghinh Xuân hơi sững người một lát, hồi lâu nàng mới nói:

- Hiện nay toàn bộ võ lâm Giang Nam đều do thế lực Tam Thánh Hội khống chế, vả lại Cô Tô là tổng hội của Tam Thánh Hội, nơi này cao thủ nhiều như mây. Ước tính phải có đến tám mươi cao thủ vào hàng đệ nhất trên giang hồ, do vậy dù là cao thủ vào hàng tuyệt thế cũng chưa chắc đột nhập được vào trang viện này để giải cứu được đại phu. Mặt khác, một khi có biến thì các cao thủ sẽ hợp vây truy kích, đến đã khó mà thoát đi càng khó hơn gấp bội. Đại phu, nếu bọn họ là bằng hữu của đại phu thì hãy

khuyên bọn họ chớ vọng động! Hãy bỏ qua ý niệm này đi, hoàn toàn không có một chút cơ hội!

Đồng đại phu mỉm cười, nói:

- Dù lão phu muốn khuyên ngăn bọn họ thì cũng phải cơ hội gặp bọn họ đã chứ? Cô Tô vốn là kinh đô của Ngô Vương xưa kia nên trang viện to lớn thế này không dưới vài trăm, lão phu cũng không đoán chắc là bọn họ có tìm đến được hay không. Vả lại lão phu cũng không biết hiện tại bọn họ đang ở đâu và làm thế nào để có thể liên lạc với bọn họ?

Nghinh Xuân và Hòa Xuân bất giác đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu Nghinh Xuân mới lên tiếng:

- Cũng được, tiểu nữ sẽ giúp đại phu truyền tin ra ngoài. Đại phu hãy cho biết ám hiệu liên lạc với bọn họ đi? Tiểu nữ không tin là mình có thể qua mắt được sự giám sát của Tam Thánh Hội nên sau khi gặp được bọn họ nói tâm ý của đại phu xong thì tiểu nữ sẽ tự tận mà chết. Xin bái biệt đại phu ở đây vậy!

Nói bái là bái, nàng lập tức quỳ gối bái ba bái thật sự.

Đồng đại phu vội ngăn lại và gượng cười nói:

- Nghinh Xuân, lão phu rất cảm kích chân tình của cô nương nhưng quả thực lão phu cũng không có ám hiệu gì để liên lạc với bọn họ cả. Lão phu chỉ có cảm giác là hình như có người muốn đưa lão phu rời khỏi nơi này.

Bất chợt lúc này có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Bọn ta sẽ không để cho chúng hoàn thành tâm nguyện nên tất cả đã trở về Cô Tô rồi.

Lời chưa dứt thì mùi hương hoa đã thoang thoảng và Tán Hoa Tiên Tử đã như áng mây nhẹ nhàng lướt vào phòng. Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt cũng lần lượt vào theo.

Nghinh Xuân, Hòa Xuân bất giác sửng người nhưng cả hai lập tức quỳ gối, nói:

- Nghênh tiếp ba vị hội chủ!

Mộ Dung Trường Thanh khoát tay thị ý không cần đa lễ, Nghinh Xuân, Hòa Xuân lập tức đứng lên rồi lui bước nép sang một bên.

Tán Hoa Tiên Tử quét mục quang nhìn xung quanh một lượt rồi mỉm cười tươi như hoa, nói:

- Đại phu đã có thể cảm giác được là sẽ có người đến cứu mình rời khỏi nơi này, như vậy nhất định phải cảm nhận được người đó là ai phải không?

Lời này có ý nói ba vị hội chủ đã nghe tất cả câu chuyện giữa Đồng đại phu và nhị Xuân.

Đồng đại phu chưa kịp lên tiếng thì Mộ Dung Trường Thanh đã khai khẩu:

- Ngoài Thiên Y hòa thượng, Phi Vân Tử và Giang Hào thì còn ai vô đây nữa. Bọn chúng đã thọ ân cứu mạng của đại phu thì nhất định sẽ tìm cách báo đáp. Ha ha ha... Chúng ta chỉ cần giăng một mẻ lưới là có thể tóm cả lũ!

Nam Cung Thu Nguyệt tiếp lời:

- Lão đã dùng y thuật phối dược cao minh giúp cho bọn chúng đột phá giới hạn thể năng nên chuyện bọn chúng mạo hiểm đến Cô Tô giải cứu cho lão cũng là lý đương nhiên thôi. Nhưng mong rằng vận khí của chúng cũng còn tốt như trước đây, toàn nhân mà đến và cũng có thể toàn nhân mà đi.

Nghinh Xuân, Hòa Xuân bất giác đưa mắt nhìn nhau và thầm nghĩ:

“Không biết ba vị hội chủ định xử trí Đồng đại phu thế nào đây, nhưng với thủ đoạn tàn khốc của bọn họ thì sợ rằng tối nay Đồng đại phu khó tránh khỏi sự bi thảm”.

Chợt nghe Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Đại phu! Bọn tại hạ phán đoán có lẽ không sai rồi! Tuy nhiên bọn tại hạ vẫn muốn dành cho đại phu một cơ hội, đại phu hãy nói ra đi!

Đồng đại phu thản nhiên nói:

- Dù Đồng mỗ nói thế nào cũng khó lòng thuyết phục được ba vị, do vậy hà tất phải giải thích.

Mộ Dung Trường Thanh lạnh lùng nói:

- Vậy là đại phu thừa nhận? Bọn tại hạ nên xử trí đại phu thế nào, đại phu thử nói ra xem?

Đồng đại phu mỉm cười, lão khoan thai ngồi xuống Giang Hào rồi nói:

- Sinh tử có mệnh, ba vị muốn xử trí thế nào tùy ý!

Mộ Dung Trường Thanh chậm rãi nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Giết chết lão thật quá dễ, tại hạ sẽ là cho lão muốn chết cũng không được, muốn sống cũng không xong.

Lời vừa dứt thì bất ngờ hấn vung hữu thủ điểm hai huyệt đạo của Đồng đại phu.

Bỗng nhiên nghe Hòa Xuân kêu lên:

- Các vị hội chủ, Đồng đại phu nhiều lần nói với tiểu tỳ là muốn gặp các vị hội chủ để nói một chuyện quan trọng. Tiểu tỳ thông báo ra ngoài từ hai ngày trước nhưng chưa được các vị hội chủ hồi âm.

Mộ Dung Trường Thanh lại xuất thủ như gió giải huyết cho Đồng đại phu, rồi nói:

- Có chuyện đó sao? Dù bọn ta ở ngoài nghìn dặm cũng phải truyền cáo cho bọn ta mới đúng chứ?

Hòa Xuân nói:

- Tiểu tỳ cũng cảm thấy kỳ quái, bô câu đưa thư trong một ngày có thể vượt ngàn dặm.

Trường Thanh cắt lời, nói:

- Trong tổng hội có kẻ nào ngông cuồng và to gan không nghe theo mệnh lệnh như vậy, lập tức điều tra và xử tử ngay! Đồng đại phu muốn gặp bọn ta có chuyện gì?

Hòa Xuân bình tĩnh nói:

- Đồng đại phu không muốn nói cho bọn tiểu tỳ biết nên muốn bái kiến ba vị hội chủ.

Trường Thanh quét mục quang nhìn sang Đồng đại phu rồi cười nhạt, nói:

- Chuyện này thật bất ngờ, nhưng hiện tại ba chúng ra đều có mặt tại đây, Đồng đại phu có chuyện gì cứ nói ra xem? Vừa rồi tại hạ hơi lỗ mãng nên có điều thất lễ, mong đại phu bỏ quá cho.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Đồng đại phu, ta tin là Hòa Xuân không dám nói dối, đại phu có chuyện gì cứ nói ra, có thể qua cuộc nói chuyện hôm nay chúng ta sẽ giải trừ được sự hiểu lầm của đôi bên.

Đồng đại phu vẫn chưa trả lời thì đã nghe Mộ Dung Trường Thanh lạnh lùng nói:

- Khả năng y đạo của Tiên Tử không kém đại phu nên tại hạ không muốn mục kiến thảm kịch xảy ra ở nơi này. Con người quý ở chỗ tự biết mình, Đồng đại phu có lẽ đã biết mình phải làm gì rồi chứ?

Đồng đại phu vẫn trầm ngâm không nói gì, lão không thể không suy nghĩ vì sinh tử là đại sự của con người. Mộ Dung Trường Thanh lại không nhẫn nại được nên cười nhạt nói:

- Tiên Tử, tại hạ thấy để lão ta lại chỉ thêm mậm họa thôi, chi bằng hãy giết quách cho rồi, đỡ phải bận tâm lo lắng. Với thuật dịch dung cao minh của Tiên Tử thì việc tái tạo ra mười Đồng đại phu cũng không có gì khó khăn.

Nam Cung Thu Nguyệt xen vào:

- Mộ Dung huynh, Đồng đại phu không phải là người trong giang hồ nên không thể dùng sự uy hiếp thô bạo như vậy đối với lão ta. Đồng đại phu đã muốn gặp chúng ta từ trước thì tất nhiên là có chuyện muốn nói, tình thế trước mắt một đêm có thể có hàng trăm sự biến đổi nên Đồng đại phu phải suy nghĩ về những tin tức chúng ta vừa mang về là chuyện thường tình mà.

Đồng đại phu trầm ngâm một lát nữa rồi chậm rãi lên tiếng:

- Kỳ thực lão phu muốn gặp các vị là muốn nói về sự huyền diệu trong y đạo và sự vận dụng dược vật, Tiên Tử là người tinh thông y đạo thấu hiểu dược lý nên lão phu cũng nhập đề dễ hơn.

Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt vừa nghe điều này thì lộ vẻ vui mừng. Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Đại phu cứ nói, bọn ta đang lắng nghe đây.

Đồng đại phu chậm rãi nói:

- Xưa nay thế gian luôn nghĩ rằng y đạo là cứu người, dược vật là để chữa bệnh chứ không nghĩ dược vật nếu được phối hợp một cách tinh diệu thì có thể liên quan tới võ công.

Đồng đại phu vừa nói đến đây thì đột nhiên bên ngoài có tiếng binh khí giao nhau, theo sau đó là một vài tiếng kêu thảm vang lên. Tán Hoa Tiên Tử lập tức tung người phóng ra ngoài như tia chớp, Nam Cung Thu Nguyệt trong lúc phi ra theo thì Loan Nguyệt Dao cũng xuất khỏi vỏ. Mộ Dung Trường Thanh định vung thủ chỉ khống chế huyết đạo của Đồng đại phu và Nghinh Xuân, Hòa Xuân nhưng chớp mắt đã thấy một rừng kiếm khí chụp xuống đầu hấn. Kiếm khí không phải một đạo mà là từ nhiều hướng hợp kích, điều này buộc Mộ Dung Trường Thanh phải xuất trường kiếm để chống đỡ nên hấn không còn cơ hội hạ thủ Đồng đại phu và hai tiểu nữ Nghinh Xuân, Hòa Xuân. Trong thế bị tấn công bất ngờ nhưng kiếm pháp của Mộ Dung Trường Thanh không chút rối loạn, rõ ràng trình độ kiếm thuật của hấn đã đạt đến mức thượng thừa. Thoáng chốc đã có một màn kiếm khí dày đặc bao bọc xung quanh thân hình của hấn.

Nhiều tiếng binh khí va chạm lẫn lộn vang lên nhưng kỳ thực không phải có nhiều cao thủ đang vây kích Mộ Dung Trường Thanh mà là do kiếm chiêu của đối

phương quá nhanh nên chớp mắt đã công liền bảy tám chiêu. Với thân thủ của Mộ Dung Trường Thanh mà nhất thời phải thối lui ba bước mới hóa giải hoàn toàn. Hắn định thân nhìn kỹ thì thấy trước mặt là một bóng đen bịt mặt, chỉ để lộ hai đạo mục quan sáng quắc như sao.

- Thiên...

Mộ Dung Trường Thanh buột miệng kêu lên một tiếng và kịp thời dừng lại vì đối phương trước mặt có thân hình rất gầy lại thấp bé nên trông không giống Thiên Y đại sư.

Tuy nhiên, liền sau đó Mộ Dung Trường Thanh trấn định tinh thần và lạnh lùng nói:

- Đã tìm đến Cô Tô thì tại sao không dám diện kiến với diện mục chân chính của mình? Các hạ không cảm thấy quá nhát gan sao?

Hắc y nhân cũng lạnh lùng nói:

- Mấy năm qua Mộ Dung thế gia luôn làm những chuyện xằng bậy trên giang hồ, tuy hiện tại bọn ta tạm thời che mặt nhưng một khi gỡ bỏ khăn che mặt là sẽ có một trường tử chiến với các hạ đấy.

Mộ Dung Trường Thanh lắng nghe giọng nói của hắc y nhân nhưng giọng này không phải là Thiên Y đại sư hoặc Phi Vân Tử và cũng không phải giọng của Giang Hào. Điều này khiến hắc y nhân bất giác kinh hãi không thôi vì bỗng dưng từ đâu xuất hiện một cao thủ như thế này?

Nghe khẩu khí thì dường như đối phương hiểu rất rõ về Tam Thánh Hội nhưng bản thân hắn lại không biết tí gì về đối phương cả. Không lẽ Đồng đại phu không chỉ dùng y thuật cao minh giúp bọn Thiên Y đại sư thoát thai hoá cốt mà còn giúp cho nhiều nhân vật khác nữa? Hắn tự nhủ là phải điều tra rõ chuyện này mới được.

Điều khiến Mộ Dung Trường Thanh kinh ngạc nữa là hệ thống giám sát nghiêm mật của Tam Thánh Hội luôn theo dõi hoạt động của Thiếu Lâm Tự, Võ Đang và Động Đình Minh. Tin tức hồi báo luôn nói rằng ba đại môn phái này luôn án binh bất động, vậy bọn người đột nhập này là ai nếu không phải là bọn Thiên Y đại sư? Mộ Dung Trường Thanh nghĩ đến đây thì đột nhiên quay người phóng như bay ra khỏi trang viện.

Hắc y nhân không đuổi theo mà quét mục quang nhìn xung quanh phòng một lượt, lúc này Đồng đại phu đã không cánh mà bay mất tiêu mất tích. Hắc y nhân trầm giọng nói với Hòa Xuân và Nghinh Xuân:

- Nhị vị cô nương sao không nhan cơ hội hỗn loạn này mà mau chóng rời khỏi nơi này đi! Tốt nhất là nhị vị cô nương nên đến Kim Lăng, nếu không thì có thể đến Trấn Giang cũng được, bọn tại hạ không thể bảo hộ được chu đáo, mong các vị hãy tự bảo trọng.

Hòa Xuân liền hỏi:

- Thế Đồng đại phu đâu?

Hắc y nhân nói:

- Bọn tại hạ sẽ tận lực cứu lão ta rời khỏi nơi này, nếu nhị vị cô nương không đi thì chẳng những không giúp được gì mà ngược lại có thể làm hỏng chuyện bọn tại hạ. Bởi lẽ bọn tại hạ không giống người của Tam Thánh Hội, bọn tại hạ không thể nhìn hai cô nương bị giết mà không cứu.

Hòa Xuân và Nghinh Xuân không hỏi thêm nữa mà lập tức theo sự chỉ dẫn của hắc y nhân rời khỏi trang viện.

Khi Mộ Dung Trường Thanh vào đại sảnh đường, tổng hội của Tam Thánh Hội thì nơi đây đang diễn ra một cuộc ác chiến. Nhất thời đao quang kiếm ảnh ngợp trời, hai bóng người đang giao đấu kịch liệt với Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Trường Thanh thấy Tán Hoa Tiên Tử sử dụng binh khí, đó là một đôi đoản kiếm dài hơn thước, có thể dễ dàng cất giấu trong tay áo, do vậy mà ngày thường không thấy bà ta mang theo binh khí. Mặt khác Mộ Dung Trường Thanh trông thấy trong số cao thủ của đối phương có một nhân vật sử dụng giới đao nên hẳn nhận ra ngay đây là Thiên Y hòa thượng, dù rằng lúc này hòa thượng đã thay y phục tục gia và để tóc dài.

Phía bên kia một hắc y nhân đang dùng trường kiếm công kích Nam Cung Thu Nguyệt, thế kiếm cực kỳ uy mãnh buộc Thu Nguyệt phải rơi vào thế bị động, chống đỡ không ngừng.

Tuy người này bịt mặt nhưng vừa nhìn Mộ Dung Trường Thanh nhận ra ngay là Phi Vân Tử. Bởi lẽ ngoài Phi Vân Tử ra thì trên giang hồ còn ai đủ bản lĩnh khống chế đao pháp của Nam Cung Thu Nguyệt?

Mộ Dung Trường Thanh theo dõi tình thế giao chiến một lúc thì nhận thấy Nam Cung Thu Nguyệt chưa tận lực xuất thủ mà giả vờ để rơi vào thế hạ phong. Nhưng hẳn không hiểu Thu Nguyệt đã thấu hiểu được thế địch hay muốn bảo tồn thực lực để cuối cùng phản kích chế địch.

Phía bên kia dường như Tán Hoa Tiên Tử cũng thủ nhiều công ít, giới đao trong tay Thiên Y đại sư càng lúc càng phát huy uy lực kinh người, chiêu sau nối liền chiêu trước xuất ra liên tu bất tận khiến Tán Hoa Tiên Tử như bị bao vây trong lòng đao quang.

Tuy nhiên tinh thần giao đấu của Tán Hoa Tiên Tử rất thoải mái, trên nét mặt luôn hiện nụ cười mê hoặc.

Điều khiến Mộ Dung Trường Thanh vô cùng kinh ngạc là sự hiện diện của Đồng đại phu ở nơi này, giữa trận chiến

[Thiếu Từ Trang 53 Tới Trang 56]

trong võ lâm bỗng nhiên xuất hiện. Nơi hai thanh kiếm tiếp xúc với nhau chợt có một làn khói bốc lên rồi từ từ tỏa ra toàn thân kiếm và cuối cùng hai thanh kiếm cứng như sắt thép bắt đầu nóng chảy ra. Ngay lúc đó bỗng nhiên có một bóng người từ bên ngoài phóng vào ôm lấy Đồng đại phu rồi phi thân lướt đi như tia chớp.

Đột nhiên Phi Vân Tử vận lực lên đốc kiếm giật một cái, một tia sáng chợt bắn về phía Mộ Dung Trường Thanh buộc hẳn phải thối lui hai bước, Nam Cung Thu Nguyệt thấy vậy thì lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi xuất đao đánh tới. Nhưng trong tích tắc bức Mộ Dung Trường Thanh thối lui, Phi Vân Tử đã nhanh chân phóng ra ngoài đại sảnh biến mất vào trong đêm tối.

Mộ Dung Trường Thanh hơi sững người giây lát rồi lớn tiếng quát:

- Không thể để Đồng đại phu lọt vào tay bọn chúng, đuổi theo!

Tán Hoa Tiên Tử liền nói:

- Không cần thiết, hòa thượng cũng đã đi rồi, chúng ta không cần bám chân được chúng thì đuổi theo có ích gì?

Trường Thanh đầy tức khí, nói:

- Không lẽ chịu thối thủ thế này sao? Để bọn chúng bắt sống Đồng đại phu thế này thật không thể nào cam tâm được!

Tán Hoa Tiên Tử cười nhạt, nói:

- Bây giờ muốn tìm bọn chúng cũng không phải là chuyện khó nữa, tuy bọn chúng đã cứu được Đồng đại phu nhưng tung tích bại lộ, từ nay về sau muốn thâm tàng bất xuất cũng khó như ý được.

Nam Cung Thu Nguyệt và Mộ Dung Trường Thanh đã biết thuật tri tung của Tán Hoa Tiên Tử cực kỳ lợi hại nên tin tưởng bà ta đã có kế sách. Tán Hoa Tiên Tử cất hai đoản kiếm vào tay áo rồi bước đến ngồi bên chiếc ghế gỗ và nói:

- Quan trọng là con người, ngoài hòa thượng, đạo sĩ ra còn những ai nữa?

Trường Thanh tra kiếm vào bao rồi trả lời cộc lốc:

- Giang Hào!

Nam Cung Thu Nguyệt lắc đầu, nói:

- Kẻ đó không phải là Giang Hào, Giang Hào tuyệt không thể có trình độ thâm thủ cao minh như vậy. Tuy không nhìn thấy diện mục nhưng qua thủ pháp cứu người của hắn thì rõ ràng võ công người này không dưới hòa thượng và đạo sĩ.

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Đây chỉ là màn diễn đầu tiên của bọn chúng, chúng ta tiếp tục chờ đợi xem động tĩnh rồi mới quyết định kế sách hàng động.

Nam Cung Thu Nguyệt ngạc nhiên hỏi:

- Ngoài việc giải cứu Đồng đại phu, bọn chúng còn muốn hành động gì nữa? Không lẽ muốn triển khai một trường đại sát giới ở nơi này chăng?

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Lẽ ra bọn chúng đã đại khai sát giới nhưng do đánh giá thấp Mộ Dung huynh đệ và Nam Cung hiền muội nên mới thay đổi kế hoạch cứu Đồng đại phu.

Thu Nguyệt trầm nghĩ:

“Xem ra sự thâm tàng bất lộ của ta cũng bị bà ta nhìn thấy rồi!”.

Mộ Dung Trường Thanh vẫn đang bưng bưng khí hận, hắn quét mục quang lạnh lùng nhìn Tán Hoa Tiên Tử và nói:

- Hiện tại sự việc đang khẩn trương, chúng ta phải hành động gì chứ?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Trước tiên phải điều tra đối phương đến bằng đường nào, nhân số bao nhiêu rồi mới có kế hoạch vây giết một cách tinh mật được. Để bọn chúng đưa Đồng đại phu đi là có lợi chứ không có hại cho chúng ta, vì một khi thành công dễ dàng thì đối phương tất sẽ sinh lòng đắc ý và tỏ ra khinh suất trong chuyện đề phòng. Tuy nhiên chúng ta cũng phải xác định rõ sự thực đối phương là ai, đến từ nơi nào?

Thu Nguyệt nói:

- Tiểu muội khẳng định kẻ cứu Đồng đại phu không phải là Giang Hào, nhìn y phục lất phất bay, tiểu muội có cảm giác rằng người này là một nữ nhân thì phải?

Trường Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Nữ nhân?

Sở dĩ hấn ngạc nhiên là vì nữ kiệt trên giang hồ đều gia nhập Tam Thánh Hội, hiện nay phóng mắt vào võ lâm quả thực khó lòng tìm thấy một nhân vật nữ nào thành danh mà chưa nhập Tam Thánh Hội.

Tán Hoa Tiên Tử lại gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Tuy hương bị hoa phụng tiên rất nhạt nhưng ta vẫn nghe được và cũng xác định thân phận của kẻ này!

Trường Thanh liền hỏi:

- Là ai?

Tán Hoa Tiên Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này từ từ rồi sẽ nói sau. Hình như hai ả nha đầu Nghinh Xuân và Hòa Xuân cấu kết với ngoại nhân phải không?

Trường Thanh gật đầu, nói:

- Hai ả này đã lợi dụng tình thế hỗn loạn chạy thoát, xem ra bọn chúng đã bị Đồng đại phu mua chuộc từ trước. Nếu Tiên Tử và Nam Cung hiền muội đoán không sai thì tối nay có tới bốn nhân vật đột nhập vào nơi này nhưng không có Giang Hào trong số đó.

Tán Hoa Tiên Tử chậm rãi nói:

- Chúng ta đã gặp khó khăn rồi, xưa nay Tam Thánh Hội chúng ta tiến triển thuận lợi, thiết lập được hệ thống phân loại khổng lồ gần như toàn bộ võ lâm Giang Nam. Điều này khiến cho một số cao nhân lánh thế hoặc thoái ẩn giang hồ bất mãn nên sắp tới đây nhất định sẽ có nhiều bất trắc đối với chúng ta. Tuy nhiên, cũng mong bọn người này sớm xuất hiện để chúng ta liệu bề ứng phó, sớm muộn gì cũng phải quyết chiến một phen.

Mộ Dung Trường Thanh hào khí chột bốc lên, hấn nói:

- Đúng vậy! Chúng ta hạ thủ trước nhưng phải tập hợp toàn bộ thực lực lại mới được.

Thu Nguyệt tiếp lời:

- Lần sau nếu giao chiến thì phải truy sát đến cùng chứ không đánh nửa chừng rồi bãi chiến như thế này nữa.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Đúng vậy! Ta đã cho người về Vu Sơn- Minh Nguyệt Quán mời bốn vị Kim Bài Kiếm Thủ đến đây trợ chiến. Nam Cung hiền muội nói rất có lý, lần sau nếu giao chiến thì phải đánh đến khi phân thắng bại mới thôi, chí ít thì cũng phải phân được bên nào mạnh bên nào yếu, từ đó mới thiết lập kế sách hành động.

Ngừng một lát, Tiên Tử nói tiếp:

- Trước tiên xin nói đến Kim Bài Kiếm Thủ, bọn họ là những nhân vật chuyên phụ trách công việc đối địch cũng như việc truy sát phản đồ. Trong số này có hai vị cùng bối phận với ta, lần này ta mời hai vị chuyên về kiếm thuật và hai vị chuyên về các dị thuật, tất cả đều là nhân vật kiệt xuất trong Minh Nguyệt Quán.

Thu Nguyệt liền hỏi:

- Thế còn những đệ tử mà Tiên Tử tử tử đưa xuống núi trước đây thì sao?

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Lúc hạ sơn ta mang theo mười hai đệ tử và gọi chúng là Thập Nhị Kim Thoa, đây là mười hai nữ đệ tử có thành tựu cao nhất. Tuy Minh Nguyệt Quán mấy chục đệ tử nhưng bổ sung thêm cũng không ích gì, bởi bọn chúng đều không bằng Thập Nhị Kim Thoa. Hiện giờ ta đang chuẩn bị tập trung bọn chúng lại để cùng hành động, chỉ đáng tiếc là Thất nha đầu chết nên khi thật sự quyết chiến thì đích thân ta phải trực tiếp điều động mới được.

Thu Nguyệt hỏi tiếp:

- Tiên Tử tử tử, còn nữa không?

Tán Hoa Tiên Tử lắc đầu, nói:

- Nhân thủ tuy không nhiều nhưng đều là những nhân vật tinh nhuệ của Minh Nguyệt Quán.

Trường Thanh tiếp lời:

- Võ sĩ của Mộ Dung thế gia tuy đông nhưng sợ rằng chúng khó có thể độc hành kỳ sự mà chỉ chuyên về quần chiến mà thôi. Tuy nhiên, tại hạ cũng giáo luyện được mười hai nhân vật chuyên dùng độc dược, bọn chúng gồm sáu nam, sáu nữ, âm dương phân minh. Lần này tại hạ định mang theo phân nửa số nhân thủ đó để cùng hành sự.

Thu Nguyệt chậm rãi nói:

- Vừa rồi tiểu muội chưa tận xuất tuyệt nghệ nên có thể quan sát được võ công của hòa thượng và đạo sĩ. Không sai, quả nhiên từ lúc ra giang hồ đến giờ, tiểu muội chưa từng gặp cường địch nào mạnh như vậy và cũng chưa từng tưởng tượng trên giang hồ còn có những nhân vật có võ công cao cường như thế. Nếu tiểu muội tận lực xuất thủ thì sợ rằng chỉ có thể tiếp lão đạo sĩ chừng ba trăm hiệp mà thôi.

Trường Thanh nói:

- Nam Cung hiền muội, ta nghĩ Thiên Y hòa thượng và Phi Vân Tử cũng đều bảo lưu phần lớn tuyệt kỹ chưa thi triển ra hết đâu.

Thu Nguyệt mỉm cười, nói:

- Tiểu muội biết, vì mới giao chiến lần đầu nên không bên nào xuất hết tuyệt nghệ nhưng tiểu muội đã nghĩ ra một cách đối phó với bọn chúng.

Trường Thanh vội hỏi:

- Là cách gì?

Thu Nguyệt lại mỉm cười, nói:

- Tiểu muội sẽ dùng hỏa công thiêu rụi nhuệ khí của bọn chúng.

Tán Hoa Tiên Tử chau mày hỏi:

- Lửa gì mà có thể thiêu được cao thủ phi hành tuyệt tích?

Thu Nguyệt chậm rãi nói từng tiếng một:

- Cửu U Lân Hỏa! Lân hỏa này nước không thể dập tắt, nếu lăn lộn dưới đất thì phải qua năm bảy vòng mới khống chế được ngọn lửa bám vào người, do vậy kẻ có thuật phi hành tuyệt tích thì càng tốt, vì càng chạy nhanh thì lửa càng cháy lớn hơn!

Tán Hoa Tiên Tử gật đầu:

- Cửu U Lân Hỏa phối chế rất khó, Nam Cung thế gia có được bí truyền này thật là bảo bối nhân gian.

Thu Nguyệt gượng cười, nói:

- Chỉ là chút nghề mọn của tệt xá, nếu Tiên Tử tỉ tỉ cần dùng thì tiểu muội xin dâng tặng ngay.

Tán Hoa Tiên Tử khoát tay, nói:

- Quân tử không đoạt vật yêu thích của người, tuy ta không phải là quân tử nhưng về đạo nghĩa thì cũng không thể chiếm tiện nghi của hiền muội. Bây giờ chúng ta cứ thực hiện như kế hoạch là dụ cho đối phương lọt vào trận địa mai phục ở Linh Ngạn

Sơn để bọn sát thủ ra tay. Ba chúng ta ẩn thân quan chiến, ta tin rằng sẽ thấy được tuyệt kỹ của Thiếu Lâm và Võ Đang, điều này sẽ giúp chúng ta có rất nhiều hữu ích cho công cuộc chinh phục Giang Bắc sau này.

Ngừng một lát, bà quét mục quang nhìn qua Mộ Dung Trường Thanh nói:

- Phiền Mộ Dung huynh đệ hạ lệnh triệu tập người của Minh Nguyệt Quán về Cô Tô ngay tức khắc. Còn một chuyện khiến chúng ta không khỏi bận tâm là đôi nam nữ vừa xuất hiện tối nay, không biết bọn chúng từ đâu mà ra? Chẳng lẽ là đồ đệ của Đồng đại phu?

Trường Thanh liền nói:

- Rất có khả năng, nhưng Đồng đại phu công lực chẳng ra gì thì làm thế nào giáo luyện được đồ đệ cao minh như thế?

Tán Hoa Tiên Tử nói:

- Đồng đại phu đã tiêu phí cả đời nghiên cứu y đạo nên thành tựu đã đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh vì thế lão ta có một lực lượng huyền bí mà chúng ta không thể lường được.

Nam Cung Thu Nguyệt nghiêng rằng ken két và nói:

- Để lão ta không tổn hại một sợi tóc mà đi như vậy thật không thể nào cam lòng được.

Tán Hoa Tiên Tử nói tiếp:

- Nhưng hiện nay có khả năng Đồng đại phu là nỗi lo của bọn chúng, đã vừa không thể bỏ mặc lại vừa không thể giết. Do vậy, trong vòng năm ngày chúng ta tập trung điều động lực lượng thiện chiến rồi sau đó bắt đầu hành động.

Thu Nguyệt lo lắng hỏi:

- Trong vòng năm ngày Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán có đến kịp không? Từ đây đến Vu Sơn Thần Nữ Phong phải đi về cả ngàn dặm đấy.

Tán Hoa Tiên Tử mỉm cười nói:

- Yên tâm, nếu ngày mai không đến thì nhất định trưa ngày mốt sẽ tới. Vì năm ngày trước ta đã chuyển lệnh cho bọn họ lập tức lên Cô Tô phó hội rồi.

Mộ Dung Trường Thanh và Nam Cung Thu Nguyệt bất giác trầm nghĩ:

“Thì ra bà ta đã sớm có kế hoạch hành động, bên ngoài làm ra vẻ thương lượng với bọn ta nhưng kỳ thực là buộc chúng ta phải theo kế sách của bà ta mà hành động, nhân vật này xem ra mưu trí cao hơn chúng ta một bậc rồi”.

Do suy nghĩ giống nhau nên Trường Thanh và Thu Nguyệt bỗng nhiên đưa mắt nhìn nhau, hai luồng thị tuyến vừa gặp nhau thì bất giác cả hai đều mỉm cười một cách bí ẩn.

- o O o -